

Moc hezky napsané, a hlavně pravdivé!!!!!!!!!!!!!!

**Odmítám vlastizradu a budu se dál chovat tak,
abych se mohl v budoucnu podívat do očí svým
dětem a vnukům.**

Vyrůstal jsem v rodině, kde jsme si vážili jeden druhého a moji rodiče pečovali o stárnoucí prarodiče s láskou. Ve škole mi vštěpovali úctu k našim předkům a lásku k národu a k naší zemi. Učil jsem se rád národní dějiny a bavila mne česká literatura. Na výlety jsme jezdili na hrady a zámky a památky spojené s českou minulostí. Měl jsem to ohromné štěstí, že jsem chodil do divadla v době, kdy z úst herců zněla správná a slušná čeština bez vulgarismů. Už jako dítě jsem měl ohromnou radost, když naši sportovci vítězili, Československá vlajka stoupala na stožár a zněla naše hymna, která opěvuje naši nádhernou a požehnanou zem. Učili mne, že takhle jsou Čechy a žije tu český národ. Je to naše vlast, za kterou jsme odpovědní, a budeme se mít dobře jen tehdy, pokud o ni budeme pečovat svědomitě, s úctou a láskou. Učili mne, že si musím brát příklad z předků, kteří pro svou vlast umírali, bojovali s nepřáteli a postavili se i přesile, neboť cítili odpovědnost za svůj domov, za svoje děti, manželky, rodiče, prarodiče. Nehrbili se před nepřítelem a pohrdali vlastizrádci. Za vlastizradu byl trest smrti.

Vlastizradou je míněno to, když by někdo chtěl vydat tuto zem a její lid nepříteli. Pro celé generace byla vlastizrada tím nejhorším, čeho se mohl Čech na Čechovi dopustit. Bylo to stejné jako vrazit bratrovi dýku do zad. Bylo toho hodně, co mě učili a čemu jsem věřil. Asi mě vychováli divně, protože všechno to, co jsem miloval a v co jsem věřil, je dnes špatně..... Za zločin vlastizrady je dnes naopak pokládáno vlastenectví. Dozvídám se, že takhle země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu. Dozvídám se, že o svém osudu nesmíme rozhodovat my, ale občanskoprávní organizace a mezinárodní soudy. Dozvídám se, že národy, které dobře hospodařily, mají své bohatství odevzdat těm, kteří hospodařili špatně. Nejsem ekonom, jsem historik a spisovatel, ale přiznám se, neznám v lidských dějinách analogickou situaci, aby se bohatý národ dobrovolně vzdal svého bohatství ve prospěch parazitů a lenochů. Mnohým z nás padli rodiče, prarodiče, příbuzní ve světových válkách 20. století. Bojovali za svobodu a bojovali proto, aby jejich rodiny mohly žít ve svobodných Čechách. Dnes se dozvídám, že není správné bránit vlast, je lepší se sebrat a odejít vyklidit prostor pro (přemnožené) nově příchozí. To samozřejmě neznamená, že nechci pomoci potřebným lidem. Učili

mě, že mám být velkorysý, laskavý a štědrý. Pokud někdo o pomoc požádá a já mohu pomoci, mám to rozhodně udělat. A udělám to i když mne to stojí vlastní síly, peníze, čas a třeba musím i trochu riskovat. **Děláme to všichni, pokud ovšem ten, kdo pomoc potřebuje, si ji nevynucuje silou a nechce víc, než mu můžeme dát.** A nerozhodují o tom byrokrati, ale naše srdce. Nelze pomáhat všem, může se stát, že na to naše síly nestačí. Neplavec nemůže skočit pro topícího se, ani kdyby nakrásně chtěl. Pomoc někomu je záležitost našeho svědomí. Pokud někomu z jakéhokoli důvodu pomáhat nechci, neudělám to. Je to mé nezadatelné právo. Od dávnověku do téhle země přicházeli cizinci a usazovali se tu v klidu míru a pohodě. Bylo k tomu potřeba dodržet tři základní podmínky: ***** Přijmout naši víru..., ctít zákony českého království... a žít se poctivě. *** a nevnucovat nám umanutě cizí víru..., cizí zvyky..., cizí jazyk.** České království bylo pohostinnou zemí a ten, kdo chtěl s námi žít v míru, byl vítán. Nejsme národ, který by byl sobecký. Jsme národ, který se vždycky choval rozumně, a pokud možno spravedlivě. **Mohou mi spílat, že jsem xenofobní, ale já zůstanu Čechem a vlastencem.** Budu dál milovat tuhle zem, budu psát knihy o českých dějinách a budu chválit

*naše předky za to, že tuhle zem uchránili proti nepřátelům, že ji budovali k obrazu svému, že z neúrodné krajiny sevřené horami vybudovali zemi medem a strdím oplývající. *** Odmítám vlastizradu a budu se dál chovat tak, abych se mohl v budoucnu podívat do očí svým dětem a unukům.*

PhDr. Vlastimil Vondruška, CSc. narozen 9. května 1955 v Kladně